आदाय मेषावायान्तं नग्नमैक्षत सा पतिं ॥ ३१ ॥
ऐलो ऽपि शयने जायामपश्यन् विमना इव ।
तच्चित्तो विह्वलः शोचन् बभ्रामोन्मत्तवन्महीं ॥ ३२ ॥
स तां वीक्ष्य कुरुक्षेत्रे सरस्वत्यां च तत्सखीः ।
पश्च प्रहृष्टवदनः प्राह सूक्तं पुरूरवाः ॥ ३३ ॥
अहो जाये तिष्ठ तिष्ठ घोरे न त्यक्तुमर्हसि ।
मां त्वमद्याप्यनिर्वर्त्य वचांसि कृणवावहै ॥ ३४ ॥
सुदेहो ऽयं पतत्यत्र देवि दूरं हृतस्त्वया ।
खादन्त्येनं वृका गृध्रास्त्वत्प्रसादस्य नास्पदं ॥ ३५ ॥
ऊर्वश्युवाच ॥ मा मृथाः पुरुषो ऽसि त्वं मा स्म त्वाद्युर्वृका इमे ।
क्वापि सख्यं न वै स्त्रीणां वृकाणां हृदयं यथा ॥ ३६ ॥
स्त्रियो ह्यकरुणाः क्रूरा दुर्मर्षाः प्रियसाहसाः ।
घ्नन्त्यल्पार्थे ऽपि विश्रब्धं पतिं भ्रातरमप्युत ॥ ३७ ॥
विधायालीकविश्रम्भमज्ञेषु त्यक्तसौहृदाः ।
नवं नवमभीप्सन्त्यः पुंश्चल्यः स्वैरवृत्तयः ॥ ३८ ॥
संवत्सरान्ते हि भवानेकरात्रं मयेश्वर ।
वत्स्यत्यपत्यानि च ते भविष्यन्त्यपराणि भोः ॥ ३९ ॥
अन्तर्वत्नीमुपालक्ष्य देवीं स प्रययौ पुरं ।
पुनस्तत्र गतो ऽब्धान्ते ऊर्वशीं वीरमातरं ।
उपलभ्य मुदा युक्तः समुवास तया निशं ॥ ४० ॥
अथैनमूर्वशी प्राह कृपणं विरहातुरं ।
गन्धर्वानुपधावेमांस्तुभ्यं दास्यन्ति मामिति ॥ ४१ ॥